

פיגורה תקימה פותחת את היצירה. היא קובעת את הרכוז הרעיוני של היצירה כולה. כל יתר הפענות המוסיקליות מהוות תגובה לגיבוש יחידה זו. יסודות מבניים מסוימים כגון: חזרות, ווריאציות, הרחבות וקיצורים - משמשים שוב ושוב כעדיניות למקור ההימאטי.

לפיכך, מפתחת היצירה ורכוח ער אשר אמנם מבוצע ע"י נגן אחד בלבד, אך לאמיחו של דבר, יוצר קונצרטפונקט בין דיונים שונים.

המאזין חייב להסתמך בבצוע היצירה באופן פעיל, תוך גיוס כח הזכרון, העוקב אחר הקשר בין האינטרמדיה סנטטרה בעבר, לבין הדיונים בהווה.

נתתי ליצירה את השם "מאמר" כי הוא מתפתח על רעיון מוסיקלי גרעיני אשר מופיע בראש היצירה. פיגורה ספונטנית ואמונוציונלית זו היא הזרע שממנו מתפתחים כל האירועים הבאים המרכיבים את היצירה בשלמותה. ודאי שמוטיב זה גם מוציא את מתנגדיו, כנגד ריכוז וקיצור של נוסחה מופיעים חוטים שירתיים, כנגד פרגמנטים ריתמיים ומתפתחת דקמה קונטרה-פוגטית תוך ניצול האפשרות הסכנית בנגינה על כלי סולו. הנותן והמקבל במשך הויכוח הזה יוצר יחסים הדוקים בין כל פריטי היצירה ויחסים אלה מתגבשים למרקם החד-פעמי והאופיני למאמר זה. כל גיבוש מתפקד במסגרת של המבנה הכללי המבטיח זרימת הדם של דמיון מוסיקלי, בתוך המעגל בין התחלה וסוף.